บทนำ

ชายสองคนยืนอยู่ตรงนั้นมาสิบแปดนาทีแล้ว เพ็กกี้จับเวลาด้วยนาฬิกาของเธอ รถพวกเขาจอดอยู่ตรงถนนเลียบชายหาด หน้าร้านกาแฟของเบเนดิกต์พอดิบพอดี เป็นรถฟอร์ด เฟียสต้าสีขาว น่าหงุดหงิดที่เธอมองไม่เห็นเลขทะเบียน แต่ถ้าใช้กล้องส่องทางไกล เธอก็พอจะมองเห็นรอยบุบที่ประตูรถฝั่งซ้ายได้ ถ้าพวกเขาเช่ารถคันนี้มา ทางบริษัทคงจะจดบันทึกรอยนี้ไว้แน่นอน เพ็กกี้เองก็จดไว้เช่นกัน เธอหยิบเอาสมุดสีบสวนออกมา มันถูกพรางไว้อย่างแนบเนียนในคราบ*ไดอารี่ของสุภาพสตรีริมหาด* ปกเป็นภาพสีน้ำหวานแหววรูปเปลือกหอยและเรือประมง

มีเหตุผลหลายอย่างที่ทำให้เพ็กกี้รู้สึกว่าผู้ชายสองคนนี้น่าสงสัยอันดับแรกทั้งคู่ดูผิดที่ผิดทางในเมืองชอร์รัมบายซี บางครั้งเพื่อความสนุกและเพื่อลับทักษะการสังเกตให้เฉียบคมอยู่เสมอ เธอก็มักจดรายละเอียดของผู้คนที่เดินผ่านหน้าต่างห้องอยู่ตลอด

วันจันทร์ที่ 3 กันยายน 2018 เวลา 10.00 – 11.00 น.

คนวัยเกษียณ 7 คน : เป็นคู่รัก 2 คู่ มาคนเดียว 3 คน

ผู้ชายสวมรองเท้าโรลเลอร์สเก็ต 1 คน อายุราว 30 (แก่เกิน)

SAMPLE

คนที่มาคนเดียวพร้อมสุนัข 4 คน : คอลลีพันธุ์ผสม 2 ตัว ปั๊ก 1 ตัว ดูเดิ้ล 1 ตัว (หมายเหตุ : คนเรามักจะจำสุนัขได้เสมอ)

ผู้หญิง อายุราว 30 แต่งตัวเนี้ยบ กำลังคุยโทรศัพท์

ผู้ชาย อายุหกสิบกว่า ถือถุงขยะสีดำ น่าจะเป็นคนไร้บ้าน

คนปั่นจักรยาน 4 คน

ผู้ชายวิ่งจ๊อกกิ้ง 2 คน : คนหนึ่งดูฟิต อีกคนดูจะเป็นลมอยู่รอมร่อ

คนปั่นจักรยานล้อเดียว 1 คน (น่าจะมาจากเมืองไบรตัน)

ผู้ชายสองคนนอกหน้าต่างไม่ตรงกับรูปแบบข้างต้นเลย พวกเขาไม่ปั่นจักรยาน ไม่วิ่งจ๊อกกิ้ง หรือจูงสุนัข ไม่ใช่คนวัยเกษียณ อายุอานามน่าจะอยู่ราวๆ สามสิบกลางถึงสามสิบปลาย ไว้ผมสั้น ใส่กางเกงยีนส์และเสื้อแจ๊คเก็ตตัวสั้น คนหนึ่งใส่สีน้ำเงิน อีกคนใส่สีเทา พวกคนหนุ่มสาวเรียกเสื้อแบบนี้ว่าอะไรกันนะ บอมเมอร์แจ๊คเก็ตละมั้ง ชื่อฟังดูอัปมงคลแท้ๆ เพราะบอมบ์แปลว่าระเบิด ชายทั้งสองดูคล้ายกันเพราะแต่งตัวเหมือนๆ กัน แต่เพ็กกี้คิดว่าพวกเขาคงไม่ได้เป็นญาติกัน คนหนึ่งผิวคล้ำกว่ามาก อีกทั้งสรีระก็ต่างกัน คนหนึ่งดูล่ำตัน อีกคนดูผอมเพรียว เธอคิดว่าพวกเขาไม่ได้เป็นคู่รัก เพราะทั้งสองไม่แตะเนื้อต้องตัวหรือแม้แต่หันมามองกัน ไม่ได้หัวเราะหรือทะเลาะกันด้วย พฤติกรรมสองอย่างหลังนี่แหละเป็นเครื่องบ่งชี้คู่รักได้ดีที่สุด พวกเขาแค่ยืนอยู่ตรงนั้น อาจจะกำลังรออะไรอยู่ นานๆ ครั้งพ่อหนุ่มแจ๊คเก็ตสีน้ำเงินจะแหงนหน้ามองขึ้นมาบนตึก แต่เพ็กกี้ก็หลบอยู่หลังม่านเสมอ เธอเก่งกาจเรื่องพรางตัวให้กลืนไปกับฉากหลัง คนแก่ทุกคนเป็นแบบนี้กันทั้งนั้น

SAMPLE

ทีแรกเธอนึกว่าสองหนุ่มจะขับรถมาเพื่อลิ้มลองกาแฟรสเลิศของเบเนดิกต์โดยเฉพาะ แต่พวกเขากลับไม่ขยับไปทางร้านคอฟฟี่แช็กเลย การที่ทั้งคู่ระแวดระวังตัวทำให้เพ็กกี้ไม่สบายใจเท่าไหร่นัก แถมพวกเขายังหันหลังให้ทะเลอีก มีที่ไหนมาถึงชอร์รัมแล้ว แต่ไม่แม้แต่จะชายตามองผืนน้ำทอประกายงดงามที่มีเรือใบและฝูงนกนางนวลแต่งแต้ม ชายทั้งสองหันหน้าเข้าหาถนนและซีวิวคอร์ต ซึ่งเป็นที่พักผู้สูงอายุที่เพ็กกี้อาศัยอยู่และซุ่มมองพวกเขาหลังมุขหน้าต่าง ไม่ต้องสงสัยเลยว่าอีกฝ่ายกำลังรออะไรบางอย่าง ว่าแต่รออะไรล่ะ

เวลา 11.05 น. พ่อหนุ่มแจ็คเก็ตสีน้ำเงินหยิบโทรศัพท์ออกมาคุยกับใครบางคน ส่วนพ่อหนุ่มแจ็คเก็ตสีเทาก้มมองนาฬิกาข้อมือเรือนโตหนาเตอะ เพ็กกี้มองเห็นได้ชัดเจนผ่านกล้องส่องทางไกลแม้จะห่างไปเกือบหนึ่งร้อยเมตร ชายทั้งสองปรึกษากันและกลับขึ้นรถ แล้วรถฟอร์ด เฟียสต้าก็ขับออกไป เพ็กกี้จึงชะโงกตัวเพื่อจดเลขทะเบียนรถ

จีวายอะไรสักอย่าง นั่นเลขหนึ่งหรือเลขเจ็ดนะ เธอคงต้องไปร้านแว่นเพื่อวัดสายตาใหม่แล้วสิ แต่แล้วจู่ๆ รถคันนั้นก็มาจอดกึกตรงนอกหน้าต่างของห้องเธอ เพ็กกี้เอนตัวหลบหลังผ้าม่านโปร่งซึ่งบางพอให้มองทะลุเนื้อผ้าออกไปได้ ภาพออกจะเบลอไปสักหน่อย แต่เธอคิดว่ามีคนหนึ่งกำลังชะโงกออกมาจากหน้าต่างรถและถ่ายรูป...ซีวิวคอร์ต จากนั้นรถฟอร์ด เฟียสต้าก็เร่งเครื่องกระหึ่มแล้วแล่นจากไป

ขณะนี้เป็นเวลา 11.07 น.

SAMPLE

SAMPLE

1

นาตัลกา : คำเชื่อม

เธอรู้ได้ทันทีว่ามีบางอย่างผิดปกติ แม้จะไม่ได้มีอะไรที่จับต้องได้ช่วยยืนยันก็ตาม กองจดหมายวางซ้อนกันอย่างเป็นระเบียบบนโต๊ะครึ่งวงกลม ภายในห้องเงียบสงัด มีเพียงเสียงของฝูงนกนางนวลถลาจู่โจมใครสักคนข้างนอก นาฬิกาสไตล์อาร์ตนูโวทำจากสเตนเลสยังคงส่งเสียงเป็นจังหวะสม่ำเสมอ แต่นาตัลการู้ดีว่ามีบางอย่างผิดปกติ ราวกับว่าโมเลกุลในอากาศจัดเรียงตัวใหม่

"คุณนายสมิธ"

เธอจึงลองเรียกชื่อต้น ถึงแม้ว่าคุณนายสมิธจะไม่ใช่คนประเภทที่เป็นกันเองนักก็ตาม

"เพ็กกี้"

ไร้เสียงตอบกลับ นาตัลกาผลักประตูห้องนั่งเล่น มวลอากาศในนั้นสั่นสะเทือน คล้ายกับการสั่นของกระแสไฟฟ้า ราวกับว่ามีเครื่องใช้ไฟฟ้าเปิดทิ้งไว้ เธอรู้ดีว่าคุณนายสมิธมักจะเปิดวิทยุเพื่อฟังรายการ*ดิอาร์เซอร์ส* ตอนบ่ายสองโมง แล้วปิดตอนบ่ายสองสิบห้า เพราะเกลียด*ละครช่วงบ่าย* เข้าไส้ "มีแต่พวกหลงตัวเองพร่ำเพ้อเรื่องชีวิต ไม่ก็เรื่องการเดินทาง

SAMPLE

ข้ามเวลา" ตอนนี้หกโมงเย็นแล้ว ถึงเวลาตรวจเยี่ยมรอบค่ำก่อนส่งบรรดาผู้สูงอายุเข้านอน แน่นอนว่าเวลาเข้านอนคงเร็วเกินไปจนน่าเกลียด แต่นาตัลกายังมีผู้สูงอายุอีกห้าคนที่ต้องไปดูแล เพราะงั้นจะให้เธอทำยังไงได้ล่ะ

เธอเดินเข้าไปในห้อง คุณนายสมิธนั่งอยู่บนเก้าอี้นวมริมมุขหน้าต่าง เจ้าตัวชอบทอดตามองทะเล ถึงขนาดที่มีกล้องส่องทางไกลเอาไว้ส่องดูนกหายาก หรือตามที่นาตัลกานึกสงสัยคือเอาไว้ส่องเรือที่แล่นผ่านไปมา แต่วันนี้หญิงชราไม่ได้กำลังมองอะไรอยู่ คุณนายสมิธตายแล้ว นาตัลการู้ตั้งแต่ก่อนจะจับชีพจรและสังเกตเห็นริมฝีปากที่เผยอค้างกับดวงตาที่ขุ่นมัวเสียอีก เธอแตะลงบนผิวของหญิงชรา...เย็นแต่ไม่ถึงกับเย็นเฉียบ นาตัลกาวาดมือเป็นไม้กางเขนในอากาศ

"ขอให้ไปสู่สุคตินะคะ" เธอพึมพำขณะกดเบอร์โทรศัพท์หาศูนย์แคร์ฟอร์ยู

"แพทริเซีย ครีฟพูดสาย" เจ้านายเข้าออฟฟิศแฮะ ปาฏิหาริย์ชัดๆ

"คุณนายสมิธเสียแล้วค่ะ" นาตัลกาไม่ใช่คนประเภทที่ชอบพูดจาเยิ่นเย้อ

"แน่ใจนะ" แพทริเซียก็เป็นแบบนั้นเช่นกัน

"ไม่มีชีพจร" ในยามหน้าสิ่วหน้าขวาน นาตัลกามักจะลืมพวกคำบุพบทและคำสันธาน บรรดาคำเชื่อมทั้งหลายแหล่

"เดี๋ยวฉันไป" แพทริเซียพูด "ขอพระเจ้าคุ้มครองดวงวิญญาณของผู้ตาย"

ประโยคสุดท้ายนั้น แพทริเซียเอ่ยออกมาทีหลังเหมือนเพิ่งนึกขึ้นได้ แต่นาตัลกาไม่ได้มองเจ้านายในแง่ร้าย คืนนี้คงจะเป็นค่ำคืนที่ยาวนานแน่ๆ

นาตัลกานั่งบนโซฟาขณะรอแพทริเซีย ปกติเธอจะไม่ถือวิสาสะนั่งในห้องพักของผู้สูงอายุ เว้นเสียแต่พวกเขาอยากสนทนาด้วยเป็นพิเศษ และเพ็กกี้

SAMPLE

ก็ไม่ใช่คนช่างคุยสักเท่าไหร่ หญิงชราคนนี้สุภาพเสมอ เจ้าตัวรู้ว่านาตัลกา มีงานต้องทำและมีเวลาจำกัด ตอนนี้นาตัลกาเลยรู้สึกแปลกที่ต้องมา นั่งเฉยๆ เผชิญกับร่างแน่นิ่งที่หันออกไปทางทะเล เธอลุกขึ้นแล้วเดินไป ที่หน้าต่าง มองไปยังผืนทะเลสีครามกว้างใหญ่ ยอดคลื่นสีขาว และฝูงนก นางนวลซึ่งบินวนอยู่ในผืนฟ้าจางเบื้องบน เป็นวิวที่สวยงามราวกับภาพบน โปสต์การ์ด ถ้าไม่มองไปทางขวาแล้วเห็นโรงไฟฟ้ากับเรือลากอวนชื่อเป็น ภาษารัสเซียที่ดูน่ากลัวนะ จู่ๆ นาตัลกาก็เพิ่งรู้ตัวว่ากำลังหันหลังให้ศพ ซ้ำยังรู้สึกแปลกๆ เหมือนกำลังถูกจ้องมอง เธอหันขวับกลับไปแต่เพ็กกี้ไม่ได้ ขยับ แน่นอนสิ อีกฝ่ายจะขยับได้ไง นาตัลกาบอกกับตัวเอง เพ็กกี้ตายแล้ว ไม่ได้ลุกขึ้นเต้นมาเซอร์กาแบบชาวโปแลนด์เสียหน่อย ถัดลงไปหนึ่งชั้น นาตัลกาได้ยินเสียงประตูเปิดปิด หลังจากนั้นก็มีเสียงฝีเท้าหนักๆ ย่ำขึ้น บันได แล้วแพทริเซียก็โผล่เข้ามาในห้อง นาตัลกาปลดกลอนประตูไว้ให้แล้ว

นาตัลกาผายมือไปทางเก้าอี้ แพทริเซียจึงเดินเข้าไปใกล้ เธอจับมือ ของเพ็กกี้ด้วยท่าทีแบบมืออาชีพ แววตาดูเศร้าหมอง

“เพ็กกี้จากไปแล้ว” แพทริเซียเอ่ย

จา*กไปแล้ว* มันเป็นสำนวนภาษาอังกฤษที่นาตัลกาไม่เคยเข้าใจเลย คำนั้นฟังดูเลื่อนลอยราวกับเป็นสิ่งที่เราเห็นได้ครึ่งๆ กลางๆ แล้วก็ถูก ลืมเลือนไป เหมือนก้อนเมฆที่เคลื่อนผ่านท้องฟ้า เพียงแต่ความตายนั้น ยาวนานชั่วนิรันดร

“โทรเรียกรถพยาบาลหรือยัง” แพทริเซียถาม

“ยังค่ะ” นาตัลกาเอ่ย “คือฉันเห็นว่าเธอตายแล้ว คุณคิดว่าสาเหตุ คืออะไร หัวใจวายเหรอ”

“เป็นไปได้ เพ็กกี้อายุเท่าไหร่”

“เก้าสิบ” นาตัลกาบอก “เธอภูมิใจกับเรื่องนี้มาก เราเพิ่งจัดปาร์ตี้ เล็กๆ ให้เธอที่ร้านกาแฟของเบเนดิกต์ไปเอง”

“เธอดูแข็งแรงสำหรับคนอายุเท่านี้นะ” แพทริเซียเอ่ย

“มียาวางอยู่ข้างเก้าอี้” นาตัลกาพูดขึ้น “บางทีเธออาจจะลืมกินยา”

SAMPLE

“อาจจะใช่ หรือเธออาจแค่หลับไปแล้วจากไปอย่างสงบ ถือว่าไปสบายแล้ว” แพทริเซียลูบไหล่ปลอบใจนาตัลกา

“ฉันรู้ค่ะ” นาตัลกาเอ่ย

“เดี๋ยวฉันจะเรียกบริษัทรับจัดการศพเอง” แพทริเซียบอก “พวกเขาจะจัดรถมารับร่างไป”

แน่นอนว่าเธอตั้งให้เบอร์บริษัทรับจัดการศพเป็นเบอร์โทรด่วน ขณะที่แพทริเซียกำลังคุยโทรศัพท์ นาตัลกาเดินตรงเข้าไปหาร่างเพ็กกี้อีกครั้ง เวลาผ่านไปเพียงสิบห้านาที แต่ร่างของอีกฝ่ายกลับเปลี่ยนไป เธอไม่ใช่เพ็กกี้อีกแล้ว แต่เป็นเหมือนรูปปั้นหญิงชราที่ดูมีชีวิตบนเก้าอี้ ผิวเริ่มมีลักษณะคล้ายขี้ผึ้ง มือที่กุมอยู่บนตักก็ดูราวกับวาดโดยจิตรกร ใครนะที่วาดภาพมือกุมภาวนา ดือเรอร์หรือเปล่า นาตัลกาโล่งใจที่แพทริเซียเอามือลูบปิดตาเพ็กกี้แล้ว

“ขอให้ไปสู่สุคติ” เธอพูดอีกหน

“เธอน่าจะกลับบ้านนะ นาตัลกา” แพทริเซียเอ่ยขึ้น “คงสะเทือนใจแย่ พรุ่งนี้เช้าก็หยุดพักซะ”

ถือเป็นสิทธิพิเศษที่ผิดคาดทีเดียว ปกติที่บริษัทแคร์ฟอร์ยูมีผู้ดูแลไม่พออยู่แล้ว และนาตัลกาก็มักถูกร้องขอให้ทำกะเสริมอยู่เสมอ แค่คิดว่าจะได้นอนตื่นสายก็ชวนให้เคลิบเคลิ้มแล้วสิ

“แจ้งครอบครัวของเพ็กกี้หรือยังคะ” นาตัลกาถามขึ้น “ฉันจำได้ว่าเธอมีลูกชายคนหนึ่ง”

“เดี๋ยวฉันดูให้” แพทริเซียหยิบแฟ้มประวัติของเพ็กกี้จากโต๊ะครึ่งวงกลมมาดู ผู้สูงอายุทุกคนต่างมีแฟ้มแบบนี้ ผู้ดูแลต้องคอยจดบันทึกวันและเวลาทุกครั้งที่เข้ามาตรวจเยี่ยม *พาเข้าห้องน้ำแล้ว ให้ยาแล้ว ทุกอย่างเรียบร้อยดี*

“เจอแล้ว” แพทริเซียเอ่ย “ญาติใกล้ชิดคือลูกชาย ชื่อไนเจล สมิธ มีเบอร์มือถือด้วย”

SAMPLE

ระหว่างที่แพทริเซียกำลังโทรศัพท์ นาตัลกาก็หันกลับมาหาเพ็กกี้ เธอดูสงบ นั่นคงเป็นสิ่งที่แพทริเซียจะบอกกับไนเจล เธอจากไปอย่างสงบ มีหนังสือเรื่อง*ไฮ ไรส์ เมอร์เดอร์*โดยเด็กซ์ แชลโลเนอร์กางอยู่บนพนักวางแขนเก้าอี้ กล้องส่องทางไกลของเพ็กกี้วางอยู่บนโต๊ะข้างตัว นอกจากนี้ยังมีปากกา ปริศนาอักษรไขว้ที่เล่นเสร็จแล้ว และตลับแบ่งยาที่มีชื่อวันในสัปดาห์แปะติดไว้ ยังมีอะไรอีกอย่างด้วย เป็นกระดาษเล็กๆ แลบออกมาจากใต้แผ่นปริศนาอักษรไขว้ นาตัลกาดึงออกมา มันคือนามบัตรที่ดูเป็นทางการมาก พิมพ์ด้วยตัวเขียนสีดำ

ข้อความบนนั้นระบุไว้ว่า*คุณนายเอ็ม. สมิธ ที่ปรึกษาการฆาตกรรม*

SAMPLE

2

ฮาร์บินเดอร์ : แพนด้าป๊อป

เจ้าหน้าที่สืบสวนฮาร์บินเดอร์ กอร์กำลังทำงานล่วงเวลา เธอไม่ได้ติดใจอะไรหรอก ถ้ากลับบ้านไป แม่ก็จะเอาแต่คุยเรื่องการหาคู่ออนไลน์ *(มันกำลังฮิตเลยนะลูก เดี๋ยวนี้มีกลุ่มวอตส์อัพเฉพาะคนซิกข์ด้วยนะ)* ส่วนพ่อก็คงจะบ่นแต่เรื่องการเมือง อย่างน้อยที่นี่ก็เงียบดี ไม่ต้องเห็นหน้านีล วินสตัน เจ้าหน้าที่สืบสวนคู่หูที่เรียกตัวเองว่า*สามีในที่ทำงาน*มาคอยปัดเศษขนมปังที่ไม่มีอยู่จริงออกจากโต๊ะ และทำท่าบริหารกล้ามแขนสุดน่ารำคาญ อย่างกับว่าทุกวินาทีที่ไม่ได้เข้ายิมคือเวลาที่สูญเปล่า แล้วก็ไม่มีรองสารวัตรดอนน่า ไบรซ์ เจ้านายของเธอ ซึ่งชอบหอบเอาของกินของใช้ประจำสัปดาห์เข้ามา แล้วบ่นเรื่องราคามันฝรั่งทอดยี่ห้อพริงเกิลส์ห้องแผนกคดีฆาตกรรมว่างเปล่า ทำให้ทุกอย่างดูเป็นระเบียบขึ้นเยอะ

ฮาร์บินเดอร์จัดการงานเอกสารชุดสุดท้ายเสร็จ แล้วให้รางวัลตัวเองในใจเป็นดาวทองหนึ่งดวง *นักสืบชาวซิกข์ผู้เป็นเลสเบี้ยนที่เก่งที่สุดในเวสต์ซัสเซกซ์* อันดับหนึ่งจากผู้เข้าร่วมทั้งหมด...เอ่อ หนึ่งคน แต่ก็นั่นแหละ ดาวทองก็คือดาวทอง ต่อไปจะทำอะไรดีล่ะ ล้างแก้วกาแฟเหรอ รดน้ำต้นเศรษฐีเรือนในที่กำลังเหี่ยวเฉาไหมล่ะ หรือจะโทรหาแคลร์เพื่ออัพเดต

SAMPLE

ข่าวซุบซิบของพวกชายจริงหญิงแท้ ไม่ก็ไถทวิตเตอร์แล้วรู้สึกขยะแขยงกับโลกใบนี้ดีล่ะ หรือเล่นเกมแพนด้าป๊อปสักตาสองตา อันสุดท้ายนี่น่าจะเป็นการใช้เวลาได้คุ้มค่าที่สุดแน่นอน เธอหยิบโทรศัพท์ขึ้นมาและกำลังจะกดเข้าเกมอยู่แล้ว ทันใดนั้นเสียงอินเตอร์คอมก็ดังขึ้น

"มีผู้หญิงมาขอพบคุณข้างล่าง เธอบอกว่ามีเรื่องจะมาแจ้ง"

"เหรอ" ฟังดูน่าสนใจแฮะ "เดี๋ยวฉันลงไป"

ผู้หญิงที่นั่งรออยู่ตรงแผนกต้อนรับท่ามกลางนิตยสาร*โพลิสมันท์ลี* ฉบับเก่าๆ ไม่ใช่คนแบบที่ฮาร์บินเดอร์คาดไว้ อย่างแรกเลยคืออีกฝ่ายยังเด็ก รวบผมสีบลอนด์ไปด้านหลังเป็นหางม้า และเมื่อเธอพูด เห็นได้ชัดว่าภาษาอังกฤษไม่ใช่ภาษาแม่ แม้จะพูดได้คล่องมากก็ตาม แต่ก็ยังติดสำเนียงนิดๆ ที่น่าฟัง ไม่บ่อยนักที่หญิงสาวชาวต่างชาติจะเดินเข้ามาในสถานีตำรวจในเมืองชอร์รัมบายซี

"ฉันชื่อนาตัลกา โคลิสนิกค่ะ" หญิงสาวกล่าว "ไม่แน่ใจว่าคิดถูกไหมที่มาที่นี่"

"มาที่ห้องทำงานฉันสิคะ" ฮาร์บินเดอร์บอก "แล้วค่อยว่ากัน"

ฮาร์บินเดอร์พานาตัลกาไปที่ห้องของดอนน่า พอเห็นว่ามันรกแค่ไหนเธอก็นึกเสียใจที่บอกไปว่าเป็นห้องของตัวเอง แถมดอนน่ายังมีปฏิทินรูปเด็กทารกในกระถางดอกไม้ที่น่าขนลุกอีกต่างหาก นาตัลกานั่งลงบนเก้าอี้สำหรับแขก เธอบอกฮาร์บินเดอร์ว่าอายุยี่สิบเจ็ดปี ทำงานเป็นผู้ดูแลผู้สูงอายุให้กับบริษัทชื่อแคร์ฟอร์ยูในเมืองชอร์รัม "สัญญาจ้างแบบไม่มีชั่วโมงขั้นต่ำน่ะ" เธอพูดพลางทำหน้าบูด "ไม่มีสวัสดิการ ไม่มีค่าเดินทาง" ฮาร์บินเดอร์พยักหน้า เมืองชอร์รัมเต็มไปด้วยคนวัยเกษียณ หลายคนต้องการคนคอยดูแลถึงที่บ้าน จึงไม่น่าแปลกใจที่ผู้ดูแลเหล่านี้จะถูกปฏิบัติใส่อย่างย่ำแย่และได้แค่ค่าแรงขั้นต่ำ แต่นาตัลกาไม่ได้ดูเหมือนคนที่กำลังขัดสน เธอแต่งตัวเรียบง่าย ใส่กางเกงยีนส์กับเสื้อยืดสีขาว แต่รองเท้าผ้าใบเป็นยี่ห้อออลเบิร์ดส์ราคาแพง ฮาร์บินเดอร์มักจะสังเกตรองเท้าคนเสมอ

SAMPLE

"ฉันดูแลผู้สูงอายุอยู่คนหนึ่งที่ซีวิวคอร์ตค่ะ ชื่อคุณนายสมิธ" นาตัลกากวาดตาไปรอบห้องอย่างสนอกสนใจ ฮาร์บินเดอร์หวังว่าหญิงสาวจะไม่สังเกตเห็นรูปเด็กทารกในกระถางดอกไม้ เธอเองก็รู้จักซีวิวคอร์ตมันเป็นที่พักผู้สูงอายุติดชายทะเล มองเห็นวิวชายหาด

"เธอชื่อเพ็กกี้" นาตัลกาพูดต่อ "เพ็กกี้ สมิธ เสียชีวิตเมื่อสองวันก่อน เป็นเรื่องน่าเศร้าแต่ไม่ได้น่าประหลาดใจอะไร เธออายุเก้าสิบแล้ว เรื่องแบบนี้จะเกิดขึ้นเมื่อไหร่ก็ได้ แต่วันนี้ฉันไปช่วยเก็บกวาดห้อง ลูกชายของเธอจะมาพรุ่งนี้ เขาอยากให้เก็บทุกอย่างใส่กล่องให้หมด เพราะอยากจะรีบขายห้องทิ้ง เขาเป็นคนประเภทนั้นแหละค่ะ"

ฮาร์บินเดอร์พยักหน้าอีกครั้ง เธอเองก็รู้จักคนประเภทนั้นเหมือนกัน

"ลูกชายของคุณนายสมิธชื่อไนเจล เขาให้ฉันเก็บหนังสือก่อน คุณนายสมิธมีหนังสือเยอะมาก มากจริงๆ เป็นเรื่องเกี่ยวกับการฆาตกรรมทั้งนั้นเลย"

"นิยายสืบสวนสอบสวนเหรอ"

"ใช่ ผู้ชายฆ่าผู้หญิง หรือไม่ก็ผู้หญิงฆ่าผู้ชาย ถึงจะไม่บ่อยนักก็เถอะ" เธอยิ้ม เผยให้เห็นฟันขาวเรียงสวย "แล้วนักสืบก็คลี่คลายคดีได้ในหน้าสุดท้าย"

"ชีวิตจริงก็เป็นแบบนั้นแหละ" ฮาร์บินเดอร์บอก "เสมอเลย"

"คืออย่างนี้ค่ะ ฉันเก็บหนังสือลงกล่อง แล้วก็เริ่มเบื่อ เลยหยิบขึ้นมาอ่านดูนิดๆ หน่อยๆ แล้วฉันก็สังเกตเห็นอะไรบางอย่าง"

"อะไรคะ" ฮาร์บินเดอร์ถาม เห็นได้ชัดว่านาตัลกาพยายามจะเล่าเรื่องยืดยาว แต่ฮาร์บินเดอร์ยังใจเย็นพอจะรับฟัง

"หนังสือทั้งหมดนั้นเขียนถึงเธอ หมายถึงคุณนายสมิธน่ะค่ะ"

"คุณนายสมิธเป็นคนเขียนเหรอ"

"เปล่าค่ะ" นาตัลกาดีดนิ้ว พยายามจะนึกคำที่เหมาะสม "เขียน*ให้*เธอสิ แด่คุณนายสมิธ หากปราศจากคุณแล้ว...อะไรทำนองนั้น"

"อุทิศให้เธองั้นเหรอ"

SAMPLE

"ใช่ค่ะ! หนังสือฆาตกรรมพวกนั้นล้วนอุทิศให้เธอหมดเลย แปลกไหมล่ะ"

"ก็น่าแปลกอยู่นะ จากนักเขียนหลายคนหรือเปล่า"

"ใช่ค่ะ มีหลายคน มีหลายเล่มที่เขียนโดยเด็กซ์ แซลโลเนอร์ เขาดังมากเลยนะ ฉันลองกูเกิลดูแล้ว"

ฮาร์บินเดอร์เองก็เคยได้ยินชื่อเด็กซ์ แซลโลเนอร์ เขาเป็นนักเขียนในท้องถิ่น และผลงานของเขาก็ตั้งโชว์เป็นกองพะเนินอยู่แทบทุกร้านหนังสือทั่วประเทศ ตัวเอกในเรื่องเป็นนักสืบเอกชนชื่อท็อด ฟรานซ์ ซึ่งไม่ได้เหมือนนักสืบเอกชนที่ฮาร์บินเดอร์เคยเจอเลยสักนิด

"แล้วหนังสือทั้งหมดก็อุทิศให้คุณนายสมิธคนนี้เหรอคะ"

"บางเล่มค่ะ บางเล่มแค่เอ่ยถึงชื่อของเธอในหน้าท้ายๆ พอจะเข้าใจไหมคะ"

"หน้าคำขอบคุณน่ะเหรอ"

"ใช่ ขอบคุณพ่อกับแม่ ขอบคุณสำนักพิมพ์ แล้วก็ขอบคุณคุณนายสมิธ"

"ทำไมกันนะ"

"ฉันรู้สาเหตุค่ะ" นาตัลกาตอบด้วยน้ำเสียงของคนที่กำลังหงายไพ่ตาย "คุณนายสมิธเป็นที่ปรึกษาการฆาตกรรม ฉันเจอนี่ค่ะ มันวางอยู่บนโต๊ะข้างเก้าอี้ที่เธอนั่งตอนเสียชีวิต" เธอเสริมด้วยท่าทีออกรสออกชาติเกินจำเป็น

นาตัลกาวางนามบัตรสีขาวใบเล็กลงตรงหน้าฮาร์บินเดอร์ ตัวอักษรแบบโกธิคขนาดเล็กระบุว่า*คุณนายเอ็ม. สมิธ ที่ปรึกษาการฆาตกรรม*

"ที่ปรึกษาการฆาตกรรมงั้นเหรอ" ฮาร์บินเดอร์เอ่ย "หมายความว่ายังไง"

"ฉันก็ไม่รู้" นาตัลกาตอบ "แต่มันน่าสงสัยจริงไหมคะ ผู้หญิงคนหนึ่งตาย แถมยังปรากฏว่าเธอเป็นที่ปรึกษาการฆาตกรรมนี่สิ"

SAMPLE

“เราต้องรู้ก่อนว่ามันหมายความว่ายังไง ถึงจะบอกได้ว่าน่าสงสัยหรือเปล่า” ฮาร์บินเดอร์ตอบ “แล้วทำไมบนนามบัตรถึงเป็นเอ็ม. สมิธ คุณบอกว่าเธอชื่อเพ็กกี้ไม่ใช่เหรอ”

“บางครั้งเพ็กกี้ก็เป็นชื่อเล่นของมาร์กาเร็ต” นาตัลกาอธิบาย “ชื่อคนอังกฤษก็แปลกแบบนี้แหละ”

“ฉันเป็นคนอังกฤษ” ฮาร์บินเดอร์พูดขึ้น เธอจะไม่ยอมให้นาตัลกาทึกทักเป็นอื่น เพียงเพราะเธอไม่ใช่คนขาว

“ฉันเป็นคนยูเครน” นาตัลกาบอก “พวกเราก็มีชื่อแปลกๆ เยอะเหมือนกัน”

ฮาร์บินเดอร์นึกถึงประเทศยูเครน ภาพเหตุการณ์เลวร้ายพลันแล่นเข้ามาในหัว ไม่ว่าจะเป็นภัยพิบัติเชอร์โนบิล สงครามไครเมีย หรือเครื่องบินโดยสารของยูเครนถูกยิงตก เธอชักสงสัยว่านาตัลกาจะนำข่าวร้ายมาให้เหมือนกันหรือเปล่า

“แล้วเพ็กกี้ สมิธเสียชีวิตยังไงคะ” ฮาร์บินเดอร์ถาม

“หัวใจวายค่ะ” นาตัลกาตอบ “หมอบอกแบบนั้น ฉันเป็นคนเจอเธอเอง เธอนั่งอยู่บนเก้าอี้ริมหน้าต่างเฉยๆ แบบนั้น”

“ไม่มีอะไรที่น่าสงสัยเหรอ”

“ตอนนั้นฉันก็คิดว่าไม่มี เจ้านายฉันก็ด้วย แต่ตอนนี้ฉันเริ่มสงสัย คือ...เราจะรู้ได้ยังไงว่าอะไรน่าสงสัยหรือไม่”

“ถามได้ดี” ฮาร์บินเดอร์กล่าว

ฮาร์บินเดอร์นึกทบทวนบทสนทนาระหว่างขับรถกลับบ้าน มองเผินๆ แล้วการที่หญิงวัยเก้าสิบเสียชีวิตบนเก้าอี้ไม่ได้ดูน่าสงสัยอะไรนัก แต่บางทีนาตัลกาผู้ลึกลับน่าค้นหา (และมีเสน่ห์ดึงดูดน่าค้นหาเช่นกัน) อาจจะพูดถูก บางทีเราควรจะมองให้ลึกลงไป แปลกอยู่เหมือนกันที่ผู้หญิงสูงวัยคนหนึ่งจะถูกเอ่ยถึงในหนังสือหลายเล่ม และคำว่า*ที่ปรึกษาการฆาตกรรม*

SAMPLE

ก็ฟังดูทะแม่งๆ ฮาร์บินเดอร์ออกคำสั่งเสียง สั่งมือถือให้โทรหาแคลร์ เธออยู่ในช่วงวัยที่แก่พอจะตื่นเต้นกับเทคโนโลยีสั่งงานด้วยเสียง ในขณะที่พวกหลานๆ มองเป็นเรื่องธรรมดาไปหมดแล้ว

"ว่าไง ฮาร์บินเดอร์" เสียงแคลร์ฟังดูมั่นใจและเหมือนกำลังรีบอยู่หน่อยๆ ดังก้องรถ "มีอะไรเหรอ"

"เคยมีใครเขียนหนังสืออุทิศให้คุณไหม"

"อะไรนะ"

"คุณอ่านหนังสือเยอะ แถมยังสอนการเขียนเชิงสร้างสรรค์อีก เคยมีใครอุทิศหนังสือให้หรือเปล่า แด่แคลร์ ถ้าไม่มีคุณ หนังสือเล่มนี้คงเสร็จเร็วขึ้นเป็นเท่าตัว อะไรแบบนั้น"

แคลร์หัวเราะ "ไม่นะ ไม่เคยมีหนังสือเล่มไหนอุทิศให้ฉันมาก่อน"

"แม้แต่ของเฮนรีก็ด้วยเหรอ" แฟนหนุ่มของแคลร์เป็นอาจารย์ที่เคมบริดจ์

"ก็อาจจะมีชื่อฉันอยู่ในหน้าคำขอบคุณของหนังสือเล่มใหม่ละมั้ง"

"แล้วถ้ามีหนังสือจำนวนมากอุทิศให้คนธรรมดาคนหนึ่ง แถมยังมีการเอ่ยถึงคนคนนั้นในหน้าคำขอบคุณบ่อยๆ ด้วย คุณคิดว่าแปลกไหม"

"ถ้าไม่ใช่บรรณาธิการต้นฉบับละก็ แปลกสิ"

"แล้วบรรณาธิการต้นฉบับมีหน้าที่อะไร"

"คุณคิดจะเข้าวงการหนังสือเหรอ บรรณาธิการต้นฉบับมีหน้าที่ตรวจต้นฉบับ เช่น พวกชื่อตัวละครที่จู่ๆ ก็เปลี่ยนไป ลำดับเวลาคลาดเคลื่อนอะไรพวกนั้น แล้วก็จะมีฝ่ายพิสูจน์อักษรตรวจอีกรอบ แต่ว่าสมัยนี้ไม่ค่อยใช้คนทำงานพิสูจน์อักษรเหมือนเมื่อก่อนแล้ว"

เป็นไปได้ไหมว่าเพ็กกี้ สมิธคือคนทำงานพิสูจน์อักษร เป็นไปได้อยู่นะ ฮาร์บินเดอร์คิด ฟังดูเป็นงานที่คนวัยเกษียณน่าจะทำได้ แต่บนนามบัตรไม่ได้เขียนว่า*พิสูจน์อักษร* มันเขียนว่า*ที่ปรึกษาการฆาตกรรม*

"เรื่องทั้งหมดนี่มันยังไงกัน" แคลร์ถาม "คุณจะแวะมาไหม ฉันทำพาสต้าไว้ เหลือเยอะเลย"

SAMPLE